

[Jesper Simonsen.]

er i enhver Henseende en utilfredsstillende Løsning, en Halvhed, som nødvendigvis kun kan blive et Overgangsled til den af Flertallet foreslaaede Ordning; thi paa den ene Side yder den ikke Højesteret det mindste af det Værn, som Højesteret ønsker, mod Fremmøden af mindre egnede Kræfter eller mod Paaankning af Sager, som ikke burde paaankes. Ordningen aabner i sig selv enhver ved Landsretten mødende Sagfører, Alderen forudsat, Adgang til Højesteretsskranken. Ja, det er vel nærmest liggende at antage, at Ordningen vil virke som en Opfordring til Sagførerne om at følge Sagerne op til Højesteret, og paa den anden Side giver den ikke det retssøgende Publikum rimelig Frihed i Henseende til Valg af Sagførerhjælp. Processparten vil jo kun have Valget mellem den Sagfører, som har ført Sagen for Landsretten, eller den som Regel dyrere Højesteretssagfører, hvilket vel i Almindelighed vil sige, at han føler sig bundet til Landsretssagføreren. Da den af Venstre-Mindretallet foreslaaede Ordning saaledes praktisk taget undergraver Betydningen af Højesteretsprøven, ser jeg ingen som helst Grund til at bevare Prøven; men jeg skal tillade mig at anbefale Flertallets Forslag.

I en Skrivelse af 20. Januar i Aar — den findes som Bilag 3 — har Højesteret fastholdt sine Betænkeligheder ved at opgive Prøven, men har om Forslaget om Møderet i egne Sager for appelinstævnte bemærket, at den ikke finder at burde udtale sig absolut mod dette Forslag, hvis Lovgivningsmagten finder Ændringen ønskelig.

Udvalget har drøftet, om der ikke maatte være Grund til, naar der blev denne friere Adgang til Højesteretsskranken, at skærpe Sagførernes Ansvar. Man har saaledes overvejet, om der ikke burde tillægges Højesteret en Beføjelse til efter sit Skøn at fratage en Sagfører Mødeberettigelse for Højesteret, men noget Forslag derom er dog ikke stillet. Derimod foreslaas det under Nr. 81 af et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Radikale, Vagn Bro og Pürschel, at Justitsministeren skal fratage en Sagfører Mødeberettigelsen for Højesteret og Landsret i 5 Aar eller i Gentagelsestilfælde for bestandig, naar vedkommende Sagfører 3 Gange i Løbet af 3 Aar har faaet Rettergangsbøde for sin Procedure for Højesteret eller Landsret. Sagførerraadet har i Bilag 7 udtalt sig mod dette Forslag. Ikke desto mindre har det nævnte Flertal ment at burde fastholde Forslaget.

Man har skønnet, at der paa den ene Side ingen praktiske Betænkeligheder kunde være ved det, og at det paa den anden Side dog yder nogen Garanti imod, at en alt for letsindig eller alt for slet Procedure sniger sig ind for de overordnede Retter.

Medens jeg er ved Sagførerspørgsmaalet, bør endnu bemærkes, at Udvalget er enigt om at foreslaa, at nogle Sagførere, der er danske Jurister med Eksamen før Retsplejelovens Ikrafttræden 1. Oktober 1919, men med Bestalling efter dette Tidspunkt, stilles paa samme Maade som Sagførere med Bestalling før Retsplejelovens Ikrafttræden, de saakaldte § 1031-Sagførere. Det Antal af Sagførere, det her drejer sig om, er kun 9. § 1031-Sagførerne er som bekendt mødeberettigede for Landsretten, og det, disse 9 Sagførere da ønsker, er at faa samme Stilling som § 1031-Sagførerne. Fra Udvalgets Side har man altsaa kunnet tiltræde, at denne Mødeberettigelse gives disse 9. Det er jo en Overgangsbestemmelse, som kun faar Betydning for denne lille Gruppe af Sagførere. Efter Regeeringsforslaget skulde § 1031-Sagførere have Ret til at kalde sig Landsretssagførere ud fra den Betragtning, at de har de samme Beføjelser som de øvrige Landsretssagførere. Men under Hensyn til, at „Sagfører“ nu efter Udvalgets Forslag bliver den tvungne Fællesbetegnelse i Fremtiden for alle Sagførere, foreslaar Udvalget, at § 1031-Sagførerne vedblivende skal kalde sig Sagførere. Udvalget med Undtagelse af Pürschel foreslaar, at disse § 1031-Sagførere faar Adgang til at møde i Højesteret under de samme Betingelser som andre ved Landsretten mødeberettigede Sagførere.

Jeg skal nu vende mig til det tredie store Spørgsmaal: Lægmands Medvirken i Retsplejen. I den borgelige Retspleje forekommer som bekendt Lægmand som Meddommere i Sø- og Handelssager. Efter Lovforslaget skulde sø- og handelskyndige Dommere medvirke ogsaa ved Landsretterne i Sø- og Handelssager. Udvalget foreslaar i Ændringsforslag Nr. 4, at denne Til kaldelse af sø- og handelskyndige i Sager, der behandles ved Landsretterne, bliver fakultativ i Stedet for obligatorisk, saaledes at det overlades til Retten selv at bestemme, om søkyndige skal deltage. Ændringsforslaget stemmer med, hvad begge Rigsdagets Ting vedtog i Samlingen 1928—29. Et af Udvalgets væsentligste Motiver til at foreslaa denne Ændring i Regerings-